

vendigt at faa en ny Ordning. Hvis vi havde bibeholdt den virkelige Ordning af 1909, som under Verdenskrigen trods radikalt Régimente dog betød noget, og ikke i de senere Aar trods det gamle Ord: Lov er Lov, og Lov skal holdes, havde foretaget Ændringer, saaledes at Hæren nu kun er ca. Halvdelen af, hvad Loven siger, den skal være, saa kunde jeg muligvis forstaa det hele. Men jeg har set, at man efter Krigen Slutning fra alle Sider er kommet ind i den gamle Slendrian: nu er der Fred og ingen Fare, nu skal vi spare paa alle Leder og Kanter. Der er blevet sparet, men paa en saadan Maade, at det hele nu er ødelagt, og man kan have Tro til, at saa snart det bliver gørligt, vil den nye Ordning blive Genstand for samme Behandling, samme Halvering, hvorved hele Ordningen igen bliver fuldstændig meningsløs og langt uforsvarligere end ellers, da man navnlig vil give Befolkningen den falske Tro, at vi endnu har vort militære Apparat i en saadan Orden, at vi effektivt kan værne vor Neutralitet. Vi har ingen Garantier for, at den nu siddende Regering vil gennemføre Loven efter dens Bogstav, og vi har ingen Garantier for, hvor længe Regeringen bliver siddende, lige saa lidt som vi har Garantier for, naar den næste store Krig vil hjem søge Europa. Derfor er det ogsaa uforsvarligt at gennemføre en Ordning af vort militære Forsvar, som intet Værn er, og hvorved vi højst kan lade vore unge Soldater nedmeje af den fremtrængende Fjende.

Forholdene i Udlandet er af en saa urolig Natur, og vor sydlige Nabo har gentagende ladet sig forlyde med, at de sønderjydske Landsdele kun for Tiden er danske. Vi har fra franske Militære og Politikere klare Udtalelser for, at Freden ikke vil blive langvarig, og hvis Krigen kommer igen, da er vi den et stort Skridt nærmere, end vi var i de uhyggelige Dage i August 1914. Hvis Ulykken sker, vil saa den nuværende Regering og dens Meningsfæller i dette Spørgsmaal tage Ansvaret? Jeg vil som dansk Borger, vel vidende, at vort Værn saa ikke er i Orden, naar Ulykken kommer, gøre min Pligt, men stemme for et saadant Forslag, som i Virkeligheden prisgiver hele Hæren, det kan jeg ikke.

Helst saa jeg, at Sagen kunde udskydes, og at den kunde forelægges en saglig og faglig Kommission, altsaa en Modsætning til den sidste Militærkommission, hvori det var Politikere, der var de herskende med en decideret Antimilitarist i Spidsen. Denne Kommissions Resultat skulde selvfølgelig blive negativt, som det ogsaa blev. Men lad

de sagkyndige paa Grundlag af det foreliggende Lovforslag udarbejde et nyt, det vil militært og teknisk set blive adskilligt bedre. Fra sagkyndig Side af virkelig betydende Værdi er der ikke en enkelt, men flere Gange udtalt, at der for et lignende Beløb som det, der skal anvendes til denne Ordning, kan faas betydeligt bedre Ordninger, Ordninger, som i militær Henseende vil være mere tilfredsstillende.

Nu vil det siges, at de militære sagkyndige har erklæret, at de vil acceptere Forslaget. Men hvem er disse sagkyndige? General Wolff er nævnt, men det er igen blevet dementeret, man ved overhovedet ikke, om den Mand har udtalt sig eller ej. Venstres nye militære sagkyndige i dette høje Ting, det ærede Medlem Hr. Schiøler, har maaske givet sin Accept; men om den stemmer med hans tidligere Overbevisning og de Erfaringer, han som Løjtnant i det Estrupske Gendarmeri har gjort, ved jeg ikke. Men een Ting er givet, at den nuværende Forsvarsminister ikke vil lade Offentligheden, ja, end ikke en Gang det nedsatte Udvalg, end sige dette høje Ting blive bekendt med de Udtalelser, der er fremkommet fra de sagkyndige om Forligsforslaget, som vi nu behandler. Jeg er ganske overbevist om, at disse Udtalelser passer ikke i de Herrer Forligsmænds Kram; ellers var de sikkert blevet benyttet. Venstres Presse, ikke mindst Agrarbladet i København, har gjort alt for at stille Forligsforslaget i et saadant Lys, at Vælgerne maatte tro, at Forslaget i alle Henseender var vel begrundet, vel overvejet og vel underbygget i militær Henseende; men indtil Papirerne foreligger, ikke enkelte, men alle, vil jeg tillade mig at tro, at alle de sagkyndige nedsabler dette Forslag som skubende et i militær Henseende ganske ubrugeligt Apparat, som paa ingen Maade kan benyttes til effektivt at værne vor Neutralitet, saa meget mindre som Ulykken eventuelt kan komme over vort Land, inden Ordningen er fuldt gennemført.

Jeg skal nu gaa over til det foreliggende Lovforslags Enkeltheder; men jeg maa straks atter udtale, at mine Udtalelser er Lægmandsudtalelser, saaledes at jeg sikkert ikke faar alle de Fejl medtaget, som en militær sagkyndig vilde faa ved en nøgtern og nøje Gennemgang af Forslaget. Jeg vil dog først fremhæve enkelte Udtalelser fra Betænkningen af April 1909. I Betænkningen over Forslag til Lov om Hærens Ordning i April 1909 citeres følgende Udtalelser af den tidligere Udenrigsminister Deuntzer, Udtalelser om det folkeretlige Krav-